

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 422/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/82/2023 z 27. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. júna 2024 bez zastúpenia advokátom, o ktorého ustanovenie žiada, domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu v jeho dovolaní v trestnom konaní.

II.

2. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu z novembra 2020 po zamietnutí jeho odvolania uznesením krajského súdu z apríla 2021 uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že od septembra 2019 do novembra 2019 si zadovážoval drogy, tie následne predal dvom osobám ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), tieto zabezpečoval aj ďalším dvom osobám ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) a 6. novembra 2019 si zadovážil pervitín, z ktorého konkrétnu časť prenechal jednej z týchto osôb ([REDAKOVANÉ]) a zvyšok si ponechal a následne pri osobnej prehliadke vydal polícii.

3. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (nesprávne právne posúdenie zisteného skutku) a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (uloženie trestu mimo trestnej sadzby ustanovenej zákonom). Bol toho názoru, že skutok nespáchal závažnejším spôsobom konania podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona,

teda na viacerých osobách podľa § 138 ods. j) Trestného zákona, keďže pri troch zo štyroch osôb () absentuje miesto, čas a spôsob spáchania skutku, teda konkrétny druh a množstvo drogy, ktoré mal týmto osobám zadovážiť.

4. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol. Zastával názor, že sťažovateľ namietol nezameniteľnosť skutku, tak ako to predpokladá § 163 ods. 3 Trestného poriadku, keď v skutkovej vete malo byť nedostatočne vymedzené spáchanie skutku na viacerých osobách. K tomu uviedol, že totožnosť skutku sa posudzuje z komplexného pohľadu s dôrazom na jeho charakteristické objektívne znaky (najmä čas, miesto a spôsob spáchania), a nie s dôrazom na iba jeden znak (na viacerých osobách). Najvyšší súd uviedol, že nezameniteľnosť skutku ako celku slúži účelu, aby jeden skutok mohol byť spoľahlivo odlišený od prípadných iných skutkov. V danom prípade zo skutkovej vety nepochybne vyplýva, že znak spáchania činu na viacerých osobách sťažovateľ naplnil, keď drogy opakovane predal alebo zabezpečoval viacerým osobám. Podľa najvyššieho súdu je vymedzenie skutku dostatočné z hľadiska nezameniteľnosti, keď znak spáchania na viacerých osobách skutok definuje tak, aby mohol byť odlišený od prípadných iných skutkov sťažovateľa. Dodal, že identita a totožnosť skutku je daná komplexom objektívnych znakov, ktoré v súhrne vytvárajú jeho charakteristické znaky v čase a priestore.

III.

5. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd mal vyriešiť otázku, či sa dopustil trestného činu v kvalifikovanej podstate tým, že poskytol trom osobám nekonkretizovanú drogu. Uviedol, že spáchanie tohto trestného činu vyžaduje vyjadrenie konkrétnej drogy s jej zaradením do konkrétnej skupiny. Je toho názoru, že zákonné požiadavky vo vzťahu k posúdeniu znaku na viacerých osobách časť skutkovej vety neobsahuje, a preto došlo k uznaniu viny a uloženiu trestu, ktorý mu zákon neumožňoval uložiť. Sťažovateľ zdôraznil, že trestná sadzba za prechovávanie a poskytnutie pervitínu v čase spáchania skutku bola od troch do desiatich rokov, no jemu bolo uložený trest odňatia slobody na 13 rokov.

IV.

6. Nemožno dospieť k porušeniu ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 7 dohovoru. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

7. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva.

8. Sťažovateľ rozhodnutie najvyššieho súdu nenapadol samostatnou argumentáciou, ktorú by bolo možné oddeliť od jeho argumentácie v dovolaní proti uzneseniu krajského súdu. Najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keď dospel k záveru, že v rozsahu námietok sťažovateľa nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) a h) Trestného poriadku. Najvyšší súd sa tak vyjadril k podstate oboch sťažovateľom namietaných dovolacích dôvodov. V trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi bolo skutkovo nepochybné z výpovedí svedkov a iných dôkazov zistené, že sťažovateľ celkom štyrom osobám poskytoval drogy. Tieto štyri osoby boli jasne vymedzené v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, pričom bol uvedený čas, v ktorom k tomuto konaniu sťažovateľa malo dôjsť. Argument najvyššieho súdu, že takéto vymedzenie skutku sťažovateľa je z pohľadu § 163 ods. 3 Trestného poriadku dostatočné, nemožno považovať za zjavne mylný. Zo skutkovej vety nepochybné vyplýva, že znak spáchania činu na viacerých osobách sťažovateľ naplnil, keď drogy opakovane predal alebo zabezpečil viacerým v skutkovej vete konkretizovaným osobám.

9. Pre posúdenie naplnenia znaku skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, teda na viacerých osobách podľa § 138 ods. j) Trestného zákona, bolo bez významu určenie toho, koľko a akej drogy sťažovateľ týmto osobám zabezpečil. Nie je správna argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej zákonné požiadavky vo vzťahu ku kvalifikácii znaku na viacerých osobách časť skutkovej vety neobsahuje. Zo skutkovej vety je zrejмый rozsah trestnej činnosti sťažovateľa vo vzťahu k tomuto kvalifikačnému znaku, keď je zrejмый, v akom čase a komu mal sťažovateľ drogy poskytnúť. Preto nemožno dospieť k záveru, že by k odsúdeniu sťažovateľa došlo v dôsledku zjaveného právneho omylu pri podriadení jeho konania pod § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona. To vylučuje možnosť porušenia ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 7 dohovoru. K uloženiu trestu sťažovateľovi došlo na základe zákona, keď zo skutkovej vety rozsudku okresného súdu bolo dostatočne zrejмый, že drogu nepredával a neprechovával len v čase, ktorý bezprostredne predchádzal jeho osobnej prehliadke, pri ktorej drogu vydal, ale aj skôr tak, že ju poskytol ďalším trom osobám.

10. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2024

Robert Šorl
predseda senátu